

за неговѣ честь, не бѣ добылъ пріятель одного просека.“— „Какъ това?“ попыта Теофиль.— „Послушайте,“ отговори Андрей, „да ви прикажж.“

„Прѣди нѣколко години доходяше често въ Беоланъ, гдѣто е глава браточедъ ми, единъ просекъ и искаше милостынь. Сиромашія-та, на която той самъ не бѣ причина, и крайня-та му неспособность за никаквѣ работѣ побудихъ браточеда ми да му дава помощъ всякога, кога дойдеше да проси. Кой да ся надѣе, че тойзи сиромашъ бы можалъ нѣкога да ся намѣри въ положеніе да помогне на правителя? Найде ся обаче въ такова положеніе. Браточедъ ми бѣ пріель единъ день по пощж-тѣ групъ пѣленъ съ жълтицы, за да купи жито, и бѣ го заключилъ въ конторж-тѣ си. Случи ся да сѣмъ и азъ тогава въ Беоланъ. Вечерь-тѣ, токо что си бѣхме легижли да спимъ, слушаеме, че ся трона на врата-та. Отваряме, и просекъ-тѣ влиза задыханъ и извѣстива браточеда ми, че преди нѣколко часове съгледалъ въ шумака двама вълхвы, които ся сговаряли да дойдѣтъ прѣзъ-нощъ да запалѣтъ обора, па, въ смущеніе-то на пожара, да влѣзѣтъ въ къщи и да откраднѣтъ пары-тѣ. Правителя-тѣ той часъ свыка, колкото можа, пріятели и скры ны въ обора. Не ся минж единъ часъ, и ето че дойдохъ вълхвы-тѣ и хванѣхъ да ся мѣчѣтъ да запалѣтъ обора. Мы